

ad 4. Dle § 7, odst. 2 cit. zákona má obecní výbor mimo případy povýšení voliti úředníka po provedeném veřejném konkursu. Předpisu tohoto při jmenování Františka S. ovšem nebylo šetřeno. Dlužno proto zkoumati, jaké právní následky pojí se k porušení tohoto ustanovení zákonného. Znění jeho jest ovšem imperativné a nelze pochybovati, že volba úředníka bez předchozího veřejného konkursu mohla by legitimovanou stranou býti s úspěchem brána v odpor řádnými prostředky opravnými. Než pouhá nezákonnost nečiní akt správní neplatným, leč že by šlo o vadu takovou, která buď dle své povahy činí akt zmátečným nebo dle vůle zákona působí jeho neplatnost. Ani jedno ani druhé nelze však v tomto případě tvrditi. Srovnání § 7, odst. 2 cit. zák. s § 5 téhož zákona, jakož i s jinými předpisy obecního zřízení (na příklad §§ 42, odst. 4, 47 a j.), jehož jest zákon úřednický doplňkem (srv. § 1 tohoto zákona), ukazuje jasně, že kde zákon chtěl svoji normu postaviti pod sankci neplatnosti, učinil tak způsobem zcela zřetelným. Ustanovení o veřejném konkursu v § 7, odst. 2 však pod sankci takovou nepostavil. Nemá tedy obec práva, aby usnesení svého zastupitelstva, jež dozorčím úřadem zrušeno nebylo a nebyvši vzato v odpor řádným prostředkem opravným moci práva nabylo, pro zanedbání předpisu § 7, odst. 2 cit. zák. ignorovala a vadu jejím vlastním orgánem zaviněnou, jež po zákonu neplatnost usnesení nepůsobí, dodatečně uplatňovala.

Za tohoto stavu věci nemají rozhodného významu vývody právního zástupce stěžovatelky, jimiž při veřejném líčení správně dovodil, že nejde tu o povýšení úředníka.

ad 5. Dle § 42, odst. 4 ob. zřiz. ve znění zákona ze dne 25. března 1889 č. 28 z. z. jsou neplatna jen usnesení obecního výboru, jež stala se ve schůzích, které dle druhého a třetího odstavce téhož paragrafu nebyly svolány starostou neb jeho náměstkem, nebo k nimž nebyli všichni členové obecního výboru písemně pozváni. V odstavci pátém jsou sice dány bližší předpisy o obsahu a době pozvání, nezachování jich však nestíhá následek neplatnosti usnesení, který se pojí k porušení předpisů obsažených v odstavci 2 a 3 cit. paragrafu.

Nelze tudíž z toho důvodu, že ustanovení Františka S. definitivním úředníkem nebylo jako bod v pořadu jednání členům obecního zastupitelstva pozváním sděleno, vyvozovati neplatnost učiněného usnesení.

Nemá tedy žádná z námitek stížností uplatňovaných podstaty, pročez bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 559.

Zapsané pokladny pomocné: Pojištěné příslušníky členů zapsané pokladny pomocné, kteří dle stanov nejsou členy, nelze čítati, jde-li o zjištění počtu členů, požadovaného dle čl. XXI. zák. ze dne 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n.

(Nález ze dne 21. října 1920 č. 9991.)

Věc: Weipert Privatbeamten-Krankenkassa »Wohlfahrt«, reg. Hilfskassa ve Výprtech (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti ministerstvu sociální péče v Praze (zast. min. radou Drem Jos. Lukášem) stran odnětí osvědčení dle čl. XXI. zákona z 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím vyslovilo ministerstvo sociální péče, že stěžující si pokladně, čítající pouze 240 členů, musí býti odňato osvědčení podle § 7, odst. 2. zákona o zapsaných pokladnách pomocných, poněvadž i kdyby pojišťovala pouze osoby podléhající pensijnímu pojištění podle zákona ze 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907, neplatí pro ni ustanovení odst. 3 čl. XXI. zákona z 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n., ježto zde nejsou náležitosti tam požadované.

Stížnost spatřuje nezákonnost tohoto rozhodnutí v tom, že do počtu členů, k němuž jest dle cit. čl. XXI. hleděti, pojati jsou toliko členové podrobení povinnému pojištění pensijnímu, nikoli však jejich příslušníci spolu s nimi u pokladny pojištění.

Dle toho není na sporu otázka, sluší-li na stěžující si pokladnu užiti předpisu předposledního odstavce čl. XXI. zákona z 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n., jež položil žalovaný úřad svému rozhodnutí za základ, nýbrž toliko otázka, zdali do počtu 400 členů (dle stavu z 31. prosince 1918), jenž oním předpisem stanoven byl za předpoklad pro další ponechání osvědčení ve smyslu § 7, odst. 2 zákona z 16. července 1892 č. 202 ř. z., započítati sluší také příslušníky členů pokladny, kteří pojištění jsou účastní.

Nejvyšší správní soud nemohl uznati důvodným stanovisko stížnosti, že také tito rodinní příslušníci členů mají býti do onoho počtu členů počítáni, a to již se zřetelem k znění stanov stěžující si pokladny. Nestanoví §§ 42 a 43 těchto stanov, jichž stěžovatelka se dovolává, nikterak, že rodinní příslušníci v § 42 vyznačení stávají se členy pokladny. Příslušníci ti nemají nároku na všechny požitky, jež přísluší dle §§ 13 a 15 řádným členům, nýbrž jen na některé, zejména nepřispívají jim nárok na nemocenské dle § 13; oni neplatí podle § 43 také příspěvky pojistné k uhrazení svého nemocenského pojištění, nýbrž jen řádní členové pokladny, a to všichni a stejnoměrně bez rozdílu, mají-li rodinné příslušníky a činí-li nárok na jejich pojištění čili nic.

Kdo jest řádným členem pokladny, stanoví však § 4 stanov pod čís. 1. Dle tohoto předpisu stanov mohou býti řádnými členy pokladny úředníci a úřednice tam blíže označení. Vedle toho vypočítává § 1 stanov také jiné kategorie členů, kteří však pojištění účastní nejsou. Ustanovení § 4 stanov nebylo §§ 42 a 43 dodatkem připojenými nijak změněno, a nelze proto již podle stanov pojištěné příslušníky členů pokladny za členy pokladny pokládati.

Poněvadž pak čl. XXI. zákona z 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n. v odst. 3, o něž se naříkané rozhodnutí opírá, nařizuje odnětí osvědčení uvedeného v § 7, odst. 2 zákona z 16. července 1892 č. 202 ř. z. zapsaným pokladnám pomocným, které dne 3. prosince 1918 neměly aspoň 400 členů, nelze spatřovati nezákonnosti v tom, uznal-li žalovaný úřad, že stěžující si pokladně, která, nehledě k příslušníkům, měla dne 31. prosince 1918 toliko 240 členů, což stížnost nepopírá, má ono osvědčení býti odňato.

Stížnost, která v jiném směru námitek proti rozhodnutí ministerstva neobsahuje, bylo proto zamítnouti.